

L'OPINIÓ

Any V-Número 342
Preu: 10 cèntims

• BARCELONA • Divendres, 8 de juliol de 1932

¿FINS A QUAN SERA TOLERADA L'OBSTRUCCIO ENCAMINADA A DESACREDITAR EL REGIM PARLAMENTARI I LA REPUBLICA?

Ahir a la tarda, en el curs de la discussió del projecte de Reforma agrària, i sense que el seu patriotisme hagués de sofrir, puix que no es discutien les pretensions desmembradores dels catalans traïdors, la cléricalla monàrquica plantejà cinc votacions nominals, únicament amb el propòsit d'entorpir l'obra de les Corts Constituents: Així els Casanueva, els Cid, els Calderón, els Ortiz Solórzano i companyia perderen les votacions que plantejaren, per diferències de 145 vots contra 23, 161 contra 26, 124 contra 23, 126 contra 24 i 120 contra 21

Si el Parlament no sap anul·lar aquests sabotejadors monàrquics, seran ells qui anul·laran el Parlament republicà

NO OFEN QUI VOL, SINO QUI POT

El general Fanjul i el senyor Royo Villanova batien, abans d'ahir, llur propi rècord i aconseguïen aixecar tota la Cambra contra d'ells, en una indignació unànime.

Cal situar-se i imaginar a quin grau de baixesa han arribat a dur l'espectacle aquests dos monàrquics quan tota la Cambra—llevat dels agraris capitanejats per Martínez de Velasco, el gran amic de Ventosa i Calvell—ha arribat a perdre la paciència i ha hagut d'alçar-se irada contra aquest duet de pertorbadors.

Els catalans que van seguint des d'ací els debats parlamentaris, no saben pas, per més que se l'imaginin, la paciència que s'han hagut de proveir els nostres diputats per a escoltar tranquil·lament, sense immutar-se, conservant els nervis, totes les coses que han arribat a dir amb el premeditat propòsit de ferir, d'injuriar, de fer perdre la serenitat, tots els que han combatut l'Estatut amb més passió que intel·ligència, amb un odi concentrat contra Catalunya com a pòsit de totes llurs intervencions parlamentàries.

Només el que hagi presentat alguna sessió del Congrés, només el que hagi passat unes hores a Madrid en aquesta darrera etapa, sap del sacrifici, de la voluntat, de l'heroisme—heroisme, si—dels nostres diputats, d'aguantar, sense la més lleu contracció al rostre, totes les coses que la ignorància, la mala fe, l'enveja, la bilis, el rancor, ha posat en la boca dels enemics de Catalunya, quan s'han aixecat al Parlament a discutir-nos el nostre dret a governar-nos com ens plagui.

I diem "els enemics", perquè són enemics, no pas adversaris, que és paraula noble. I diem "de Catalunya" perquè encara que pretenguin ésser-ho de l'Estatut solament, en realitat ho són de Catalunya, perquè és Catalunya precisament.

Els nostres diputats porten mesos i mesos de paciència. Han estat asseguts als escons com si fossin sords i cecs davant el que sentien i el que veïen. Han hagut de viure en l'ambient madrileny, rabiosament hostil als catalans, cecs i sords al que veïen i al que sentien.

Era Ventura Gassol, que estant assegut en un cafè madrileny, es trobava de sobte interromput per un home que s'aixecava de la taula del davant i li deia amb un tremolor de ràbia en la veu: "No puedo aguantar más y he de decirle a usted que es el hombre a quien odio más en este mundo." Era Ventura Gassol, encara, que s'havia de sentir dir per les terrasses per les dones que venen dècims: "Miss Cataluña me va a comprar un billete de treinta pesetas para que le toquen diez mil duros."

I els nostres diputats deixaven el carrer hostil i la gentalla, una mica canalla, de les terrasses, i entraven al Parlament a fer veure que tampoc no sentien res quan s'aixecava un Mauri, un Melquíades, un Ortega, un Unamuno, un Rey Mora, un Royo, un Sánchez Román, un García Valdecasas, i tot el Parlament ressonava del remor de la caverna.

Els republicans espanyols amics nostres, també començaren a patir, però no patien com els catalans que eren els directament ofesos. No patien tant com els catalans, que una mica fatalistes, segurs que la justícia triomfa sempre, estaven asseguts a la part alta del Parlament, immòbils i callats, esperant com el moro veure passar pel seu davant el cadàver dels enemics de Catalunya, que volia dir l'Estatut triomfant.

Abans d'ahir, però, els nostres amics, els republicans espanyols, es trobaven exhaurida llur paciència. No era un foll, eren dos els que grimpaven, sols, pels escons del Parlament. La paraula traïdors havia petat com un cop de tralla.

Traïdors, qui? Catalans i republicans, a un temps, no era possible que fossin traïdors. Aquest mot, pronunciat pel general Fanjul i aplaudit per Royo Villanova, era com l'escupinada al cel que els queia a la cara a cadascun.

Traïdors, el general Fanjul i el senyor Royo Villanova. Traïdors a la República, que no gosen combatre cara a cara i han de combatre-la emboscats al darrera de l'Estatut. Traïdors, aquests agraris capitanejats per Martínez de Velasco—el copain de Ventosa i Calvell—que no volen cridar Visca la República i només criden Viva España, que és l'Espanya monàrquica del general Goded, que voldrien veure ressuscitada. Traïdors, qui? Traïdors, tots els que sense creure en la República i treballant en l'ombra per la Monarquia, s'asseuen als escons d'unes Corts Constituents republicanes i no tenen el pit de donar la cara i de dir que són allà a treballar contra la República.

Traïdors? Lluís Companys, en la representació que dula, hi posà el comentari just del seu desdeny: No ofèn qui vol sinó qui pot.

Llegiu a les "Informacions de la República" els debats parlamentaris relacionats a l'Estatut

El que segueix no ho ha dit cap dement, ni cap imbècil, ni cap ase. Ho ha dit un baró responsable i oficialment cuit, el senyor Royo Vilanova, diputat patriota i catedràtic de Dret a una Universitat espanyola:

"—Amb aquesta Cambra—ha declarat—ningú no podrà donar un pas. No hi haurà Estatut, per més que s'hi entossudeixin Macià, el Govern i les Corts. De mi se n'haurà de parlar molt. Estic segur que la meua popularitat és molt gran, fins i tot a Catalunya, i d'ací a vint anys tindrà una estàtua a Barcelona. Es tracta d'un duel a mort entre Macià i jo, i em donaré el gust de veure'l córrer des de la terrassa de l'Hotel Colom. Tindrà la satisfacció de veure el senyor Gassol emplatat. Si no s'aplica la guillotina, no hi haurà Estatut, i si s'aplica, millor, perquè així me n'anirà tranquil a casa."

Madrid, 7. — A les quatre en punt s'obre la sessió sota la presidència del senyor Besteiro.

Al banc blau, el ministre de Marina.

S'aprova l'acta de la sessió anterior.

El PRESIDENT dóna compte que l'Agrupació al Servei de la República ha substituït en la Comissió d'Instrucció Pública el senyor Pareja pel senyor García Valdecasa.

Es acceptada la substitució.

S'aprova definitivament un projecte de la Comissió de Marina que crea la segona secció d'auxiliars tècnics del servei de les drassanes.

El senyor BRUNO ALONSO defensa una proposició de llei que demana la creació d'un escalafó de mestres que prestaren serveis en les escoles laïques particulars.

(Entra el ministre d'Obres Públiques.)

El PRESIDENT dóna compte d'un nou suplicatori per a processar els senyors Balbontín i García Hidalgo.

Es nomena la Comissió corresponent.

Es pren en consideració la proposició de llei del senyor Bruno Alonso sobre els mestres laics i una altra que sollicita el lliurament als sefardites de la Sinagoga de Còrdova.

ELS CONTRACTES DE TRANSPORTS

S'entra a discutir el dictamen de la Comissió d'Obres Públiques que estableix un termini per a la prescripció d'accions derivades dels contractes de transports i que crea una Junta encarregada d'entendre en les reclamacions sobre aquella matèria.

LA REPUBLICA COMENÇA A DEFENSAR-SE

"La Correspondencia" ha estat suspesa i multada amb 10.000 pessetes, i la seva impremta ha estat clausurada

Madrid, 7.—En arribar al Congrés el ministre de la Governació manifestà als periodistes que havia aplicat la Llei de defensa de la República a la "Correspondencia", a la qual ha imposat una multa de 10.000 pessetes, i la suspensió i la incautació de la impremta.

Afegí que això obeïa a la llarga sèrie de campanyes que venia realitzant contra la República.

Es posa a discussió aquest dictamen i, com que cap diputat no ha demanat la paraula sobre la totalitat, es posa a debat l'article primer.

(Entra el ministre d'Obres Públiques.)

El senyor AYATS defensa una esmena a l'article primer.

El senyor HIDALGO la rebutja en nom de la Comissió.

El senyor AYATS rectifica i in-

sisteix en les seves manifestacions, i al final retira l'esmena.

S'aprova l'article primer.

Com que no hi ha ningú que defensi una esmena del senyor Arús, s'aprova l'article segon.

Sense discussió, s'aproven fins l'article vuitè inclús.

A l'article transitori retira una esmena el senyor GUERRA DEL RIO.

El senyor CASANUEVA proposa algunes modificacions al dictamen.

El MINISTRE D'OBRES PÚBLIQUES li contesta dient que si prosperés la proposició del senyor Casanueva, causien una infinitat de reclamacions sobre les companyies de ferrocarrils i, per consegüent, sobre l'Estat, la qual cosa suposaria una pèrdua gran.

Per això, acaba dient, si s'acceptés la proposició del senyor Casanueva seria tant com anul·lar el dictamen.

(Segueix a la pàgina 8)

UNA EVASIO

Tots els dies passats pacientment entre els embulls de la política terrestre ja ens donen dret a evadir-nos avui dels afers en companyia de Mattern i Griffin, que d'un sol vol van passar abans d'ahir de Grace Harbour, a Berlín. Havíem deixat enrera els eixuts i els humits, els gangsters i els gusos, l'estàtua de la Llibertat i les disbauxes d'eficiència burgesa. Hem sobrevolat la crosta bicolor—orange i papista—d'Irlanda, esclava encara en les consciències, i l'Anglaterra cinicament perplexa amb les seves injustícies imperials. Hem deixat enrera el particularisme francès i (si no hi ha hagut entrebanc) tota la vompapenada germànica. I hem de mirar des de molt amunt els triptijocs dalcànics i les dissensions asiàtiques.

Nosaltres fruïm a pleret de l'exaltació pura que dóna la rapidesa acurada, el respirament a ple aire, fins la lluita amb les tempestes sense complicacions psicològiques. Mattern i Griffin no podran estar tant per aquest gaudi, massa ocupats a vigilar, indicadors, consultar mapes, tocar botons i palanques. Però sens dubte en llur treball se sentiran exaltats per la consciència que aquest cop el simple fet de batre el rècord és una nova constatació de quina és la part més reeixida de la civilització humana.

La pobra ciència humil dels investigadors intel·ligentment tafaners va establir rutes de claredat per damunt el confusió dels moralistes i els polítics. La netedat del primer salt de l'avió tripulat per Mattern i Griffin sembla indicar que aquesta empresa és duta amb la decència científica que acompanyava els vols del "Pride of Detroit" i el "Southern Cross". Per això destigem que un èxit semblant faci esvaïr tot d'una la inquietud que en els moments en què escrivim aquestes ratlles acompanya el vol de Mattern i Griffin.

A. B.

LA TASCA OBSTRUCCIONISTA

—Voleu dir que no els acceptaran cap esmena?
—Només la de la pròpia conducta.